

ὁ κόσμος τῶν λευκῶν χειροκτίων των. Ἐπὶ τῆς κόμης λευκὰ ἄνθη πορτοκαλίᾳς, ἀλλὰ καὶ ροδόχροι ταινίαι· τοὺς τραχήλους των περιβάλλουσι χρυσαὶ ἄλυσες, ἀλλὰ καὶ κυναὶ κορδέλαι δι' ὧν ἐξαρτῶνται στιλπνὰ μετάλλια, καὶ ὑπὸ τὰ μετάλλια καρφίτσαι ἀφ' ὧν προκύπτουσιν, ὡς ἡδυνήθην νὰ διακρίνω, φωτογραφικαὶ εἰκόνες· ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσιν ἔρριμμένα τρία κίτρινα σάλιχα, καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὴν ἀγαλλίασιν. Ἐκεῖ ἐποχεῖται παρέα χοδαρτάδων, θορυβῶδῶς ἀνακινουμένη ἐν τῇ ἀμάξῃ. Καὶ τέλος ἐν μέσῳ τῶν ταπεινῶν κηπέλων τοῦ λαοῦ εἰς ὑψηλὸς πῖλος ἐγκαθιδρυμένος μόνος αὐτὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὡς ἐπὶ θρόνου, διαφαίνεται μέσῳ τῆς πομπῆς· εὐγνωμονοῦσιν ἴσως οἱ καλέσαντες διὰ τὴν προστατευτικὴν παρουσίαν του, ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνος πλειότερον, διότι τῷ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐξασκήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ προστάτου. Αἱ ἄλλαι λεπτομέρειαι συγχέονται ἐν τῇ μνήμῃ μου.

*
* *

Μ' ἀρέσει τὸ θέαμα τῶν γαμηλίων αὐτῶν ἀμαξῶν, αἱ ὅποιαι πικικίλλουσι τοὺς κυριακοὺς περιπάτους μας· μ' ἀρέσει, μεθ' ὅλην τὴν γελοιογραφικὴν αὐτῶν ἀποψιν, ἀφ' ἧς ἀνωτέρω τὰς ἐσημεῖωσα. Τὰς συναντῶ εἰς τὸν δρόμον μου ἐξαφνα, ἐνῷ νωθρὸς καὶ ἀφρηρμένος βαδίζω, καὶ ὁ χειμὼν ἀρχίζει νὰ γίνεταί ἐπαισθητός· καὶ μοὶ παρίστανται αἱ διαβαίνουσαι πλησίον μου ἀμαξαὶ ἐν γοργῇ καὶ ἡχηρᾷ πορείᾳ ὡς τόσα παροδικὰ πτηνὰ μὲ κροτούσας πτέρυγας πορευόμενα νὰ πηξῶσι τὰς φωλεὰς των εἰς χώραν ὅπου τὰ προσεκάλεσεν ἕαρ πανηγύρεως καὶ μέθης· εἰς τὸν οἶκον ἐνθα τελεῖται γάμος. Καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνῃ τῆς δύσεως ἀποτελεῖται μελαγχολικὴ, ἀλλὰ γλυκεῖά τις ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς φθινούσης ἡμέρας καὶ τῆς ἀνατελλούσης νέας ζωῆς τῶν νεογνῶν. Τώρα ὁ πολιτισμός, εἰσχωρήσας καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐκδύει, ὅσον ἐνέστι, ἀπὸ πάσης πανδήμου χροιᾶς καὶ τὰς χα-

ρὰς καὶ τὰς θλίψεις του· τὰ πάντα τελεῖ σιδηροδρομικῶς· σπεύδει νὰ ζήσῃ, καὶ σπεύδει νὰ τελειώτῃ ὅσῳ δύναται ταχύτερον καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰς κηδεῖας του· δὲν παρατείνει, ἀλλὰ διαγράφει· ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν πολλῶν καὶ τὰς ἀστραπὰς τῆς χαρᾶς του, ἀφοῦ ὑπανδρεύονται εἰς τὸ σπῆτι μίαν ἐσπέραν μὲ μίαν εὐχὴν ἐνὸς ἱερέως, καὶ ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ ὦτα τῶν πολλῶν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς λύπης του, ἀφοῦ ἀπήτησεν ἐν ταῖς κηδεῖαις νὰ καταργήσωσιν αἱ καρδίαι τοὺς κοπετούς καὶ τὰς οἰμωγὰς. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δύναται νὰ τέρψῃ ἡ εὐθυμία Πλακίωτου πανηγυρίζοντος ἐν ὑψηλῇ κραυγᾷ τοὺς γάμους του, ἢ τὸ ἀπαίσιον τραγῶδι εἶδεχθούς μυρολογήστρας πρὸ νεκροῦ· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ παρέλασις ἐκεῖνῃ τῶν ἀμαξῶν, τὴν ὁποίαν τοσάκις συνήντησα, εἶνε εὐχάριστον θέαμα. Ἐκεῖναι αἱ παρατεινόμεναι στιγμαὶ τῆς πανηγύρεως, ἐκεῖνῃ ἡ πάνδημος ἐκδήλωσις τῆς εὐτυχίας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μὲ κάμνουν νὰ ὀνειροπολῶ γλυκύτατα πράγματα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς τοιούτων εὐκαιριῶν, ποτὲ δὲν θὰ ἐπῆρχοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου, περιπατοῦντος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐνουλουλοῦ.

Η ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

Αἱ ἔξοχαί καὶ τὸ ΠΡΑΤΕΡ

Αἱ ἔξοχαί τῆς Βιέννης εἶνε αἱ θαυμασιώτεραι· καθ' ὅλον τὸ βόρειον, δυτικὸν καὶ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως ἐκτείνεται σειρὰ βουνῶν, ἥτις εἶναι ἀπόσπασμα τῶν μεγάλων Ἀλπεων. Εἰς τὰ βουνὰ ταῦτα δὲν κατοικοῦν Καπετανάτα

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 394)

Ἡ Καικιλία ἡγήρθη, περιῆλθε δις ἢ τρίς περὶ τὴν κλίνην τῆς μοναχῆς μέχρι τῶν τεσσάρων τοίχων καὶ τῆς θύρας, καὶ ἀνκαθίσασα πάλιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἐξήρχεν ἐκ τοῦ κόλπου της χαρτίον καὶ γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ γόνατος.

— Τί γράφετε, κυρία; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη ἀνυπομονήσασα.

— Γράφω πρὸς τὸν φίλον μου, ἀπήντησεν ἡ Καικιλία.

— Καὶ τί τῷ γράφετε;

— Ὅα σὰς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν μου, ὅταν τὴν τελειώσω. Ὑπομονή.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι νὰ γράφῃ.

— Θέλετε τώρα νὰ σὰς ἀναγνώσω τί ἔγραψα; ἠρώτησε τὴν μοναχήν.

— Εἶμαι βεβαίως πολὺ ἀδιάκριτος, κυρία· ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἔχουν περιέργειαν καὶ αἱ μοναχαί.

— Ἀκούσατε λοιπόν.

Καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς.

« Φίλιτατέ μοι κόμη,

Ἀνεκάλυφα σήμερον ἐν Πάτρῳ τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην, ἥτις ὑπῆρξε φίλη τῆς ζητουμένης παρ' ὑμῶν. Μ' ἐπληροφόρησε δὲ αὕτη ὅτι ἡ φίλη της ζῇ ἢ ἀπέθανε, ἢ τὸ μέσον μεταξὺ, ἂν ὑπάρχῃ, ὅτι δὲν ἄφησε καμμίαν παραγγελίαν δι' ὑμᾶς, καὶ δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε μνημόσυνα, κτλ. Τοῦτο εἶναι τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον πασῶν τῶν ἐρευνῶν καὶ προσπαθειῶν μου.

Ὡστε τοῦ λοιποῦ, φίλιτατέ μοι κόμη, δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε, ἂν δὲν βαρύνεσθε, κτλ.

Σὰς ἀσπάζομαι

Ἡ φίλη σας

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ».

Ἡ Ἀγάπη ἤκουσεν ἀπλήστως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Πῶς σὰς φαίνεται; τῇ εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ὡραία γράφετε, ἀπήντησεν ἡ μοναχή.

— Τὸ πιστεύω. Θέλετε νὰ προσθέσω τοὺς ἀσπασμούς σας πρὸς τὸν κόμητα;

— Πρὸς τί; δὲν τὸν γνωρίζω.

— Λέγω, μήπως θέλετε τυχὸν νὰ τὸν γνωρίσητε;

ούτε λύκοι, ἀλλ' ὅλα διασχίζονται ὑπὸ ἀμαξιτῶν ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς εὐκολίας, μὴ ἐπιτρέποντα τὴν ἀποπλάνησιν. Εἰς τὰ ὀλίγον μακρὰν ἀπέχοντα τῆς πόλεως δάση μεταβαίνει τις διὰ σιδηροδρόμου· καὶ ἀκολουθῶς διὰ λεωφορείων μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν. Εἰς τὰ πλησιέστερον κείμενα κατ' εὐθείαν διὰ λεωφορείων. Πλήθος ἐξοχικῶν οἰκιῶν ὑπάρχουσι κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν ἢ διεσπαρμένων εἰς τὰ δάση-ξενοδοχεῖα ἐντὸς τῶν δασῶν, παντοπωλεῖα ὑπηρετούμενα ὑπὸ ὥρκιων κορασίων, λευκῶν ὡς τὸ γάλα, καὶ παχειῶν ὡς αἱ δαμάλεις, αἵτινες προσφέρουσι ὀλίγον ὀπισθεν τοῦ Γαλακτοπωλείου τὸν πελώριον μαστόν των ἐν τῇ ἀναμνηρκαστικῇ των ἐκείνῃ ἀπαθείᾳ εἰς τὸν γαλακτοπότην.

Περὶ τὸ ἐσπέρας μάλιστα, ὅταν ὁ ἥλιος χάνεται ὀπισθεν τῶν οὐρανίων "Ἀλπεων, αἵτινες παρατάσσονται εἰς τὸν ἀχανῆ ὀρίζοντα, ἡ μία σειρὰ ὀπισθεν τῆς ἄλλης μέχρις ἐντελοῦς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπὸ μορφὴν νεφῶν πλέον συγχρομένων μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅταν ἀπ' ἐτέρου στραφῇ τὸ βλέμμα πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὴν ἀπέραντον ὡς ὠκεανὸς πεδιάδα, ἣν διασχίζει ὡς ἀργυρὰ ἐλικοειδὴς γραμμὴ ὁ Δούναβις, καὶ ὅταν ἀρχίζῃ ἡ ἰδιαζόντως ἐκείνῃ εὐαρέστως ὄζουσα αὐρα, ἣν τὸ ἐσπέρας ἀναδίδει ἡ γῆ, αἶμα σβύση τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κατὰκλιθῇ εἰς τὴν αἰθέριον κλίνην της, καὶ ὅταν ἀναμιγνύονται εἰς τὴν εὐάρεστον δρόσον τῆς ἐσπέρας ὁ ἥχος τῶν ἀγροτικῶν κωδῶνων τῶν δαμάλεων καὶ οἱ μουσικώτατοι μυκηθμοὶ τῶν δαμαλίσκων καὶ ὅταν ῥοφῆς μίαν ὥραν γαλακτοπώλιδα ἐντὸς ποτηρίου ὑπὸ μορφὴν γάλλυκος, ὦ! τότε εἶναι ἄφρευκτος πλέον ἡ κατακρήμνις σου εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς εὐδαιμονίας!

Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον καιρὸν μεταβῇς εἰς Ἀθήνας, γαλατῶδες ἀναγνώστριά μου, καὶ ἴδῃς τὸν γαλατὰν ἀπειλητικῶς προχωροῦντα πρὸς τὰ παράθυρά σου μὲ τὴν ἅλαν εἰς τὸ στόμα, καὶ ὅταν ἴδῃς τὰς μελαίνας πτυχὰς τῆς φρουστανέλ-

λας του παρατασσομένης ὡς σειρὰν "Ἀλπεων ἡ μία ὀπισθεν τῆς ἄλλης, καὶ ὅταν στρέψῃς τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰς ψεῖρας πτυχὴν σὲ πτυχὴν νὰ περπατοῦν καὶ λέρα μωρ' σὲ λέρα, καὶ ὅταν εἰς τὴν δρόσον τῆς πρωῒας ἀναμιγνύῃ τὸν μουσικώτατον αἰφνίδιον βρυχηθμόν «γάλα» «γάλα», ὦ! τότε εἶναι ἄφρευκτος ἡ ἐπιληψία σου!

Τὰς Κυριακὰς ὁ λαὸς μεταβαίνει διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀξυγόνον, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ἀντλήσῃ νέας δυνάμεις εἰς τὰ θαυμάσια ταῦτα βουνά, ὧν ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἀνωμαλία εἶναι ἀτελεύτητος. Συγκινεῖται τις βλέπων τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν καλὴν προαίρεσιν τῶν διοικούντων τὸν τόπον πρὸς κοινὴν εὐπραγίαν καὶ ἀναψυχὴν τῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀποδεικνύουσι διὰ τῶν ἔργων τούτων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν μέριμναν καὶ οὐχὶ τὴν σατραπικὴν καὶ κτηνώδη περιφρόνησιν, ἣν ἄρχοντες τόπων τινῶν δεικνύουσιν.

* *

Ἡ πλησιέστερα καὶ μᾶλλον πρόχειρος ἐξοχὴ καὶ τόπος διασκεδάσεων εἶναι τὸ **Πράτερ**, κείμενον ἀμέσως ἐξωθεν τῆς πόλεως πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς τὸν Δούναβιν.

Τὸ Πράτερ εἶναι δάσος, τοῦ ὁποῦ αἱ διάμετροι καθ' ὅλας διευθύνσεις ἔχουν μῆκος πλέον τῆς 1 1/2 ὥρας ἐκάστη. Εἷς τινὰ μέρη εἶναι δάσος πυκνόν· εἰς ἄλλα ὡς park Ἀγγλικόν· ὡς πρὸς τὴν γενικὴν ὄψιν τὸ φυσικόν ὑπερτερεῖ τοῦ τεχνητοῦ· δὲν ὁμοιάζει τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἔχει πολὺ τὸ τεχνητὸν καὶ εἶναι κατάλληλος πρὸς περιπάτον δι' ἓνα δάσκαλον μελαγχολικόν ἢ δι' ἐσωτερικοὺς μαθητὰς τῶν λυκείων πορευομένους στοιχηδὸν μὲ ἓνα παιδονόμον ἐπὶ κεφαλῇς ἢ καὶ διὰ βασιλεῖς, καὶ ὅπου δύναται νὰ τὰ τινάξῃ τις ἐκ τῆς πλήξεως.

Ἀφοῦ διέλθῃ τις τὸν Δακτύλιον (Ring) καὶ θαυμάσῃ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν βλέπων

— Καὶ τί ἔχω ἐγὼ, μοναχῇ, μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου; Ἡ Καικιλία ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον της.

— Θὰ τὴν στείλω ἐκτάκτως μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, εἴπεν· ἔχω εἰς τὸν λιμένα δύο πλοῖα, τὰ ὁποῖα μὲ περιμένουν.

— Πλοῖα ἰδικά σας;

— Τῆς Βενετίας, ἀλλ' εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου. Μήπως ἐπιθυμεῖτε τυχὸν νὰ κάμῃτε ταξίδιον; Δύναμαι νὰ σᾶς παραχωρήσω τὸ ἐν πλοῖον, τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐσκίρτησεν ἡ καρδία τῆς νέας μοναχῆς, καὶ ἂν καὶ ἡ Καικιλία παιγνιωδῶς μᾶλλον ἐφαίνετο λέγουσα τάνωτέρω, ἐπεθύμει διακαῶς νὰ εἴπῃ καί. Ἀλλ' ἡ αἰδῶς καὶ ἡ αἰσθησις τοῦ πρέποντος ἐπέσχον αὐτὴν, καὶ εἴπεν ὅχι.

φεῦ, δὲν προεῖδεν ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας ἐμελλε νὰ καίηται καὶ νὰ ἀγωνιᾷ μετανοοῦσα πικρῶς, διότι δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην τῆς ξένης.

Ἐν τούτοις ἡ Βενετὴ, ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ καταλίπῃ βομβοῦσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μοναχῆς τὴν τελευταίαν φράσιν της, «δύναμαι νὰ σᾶς παραχωρήσω ἐν πλοῖον», ἀπεχαιρέτισεν ἀποτόμως τὴν Ἀγάπην, καὶ νεύσασα πρὸς τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἐξῆλθεν ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Ἀγάπη ἡγήθη καὶ ἦλθε μέχρι τῆς θύρας.

— Μείνατε ἐδῶ τὴν νύκτα, ἐκράζε· ποῦ θὰ ὑπάγετε;

Ἡ Βενετὴ ἀπεκρίθη δι' ἀνανεύσεως καὶ διὰ κινήματος τῆς χειρὸς σημαίνοντος «θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, πολὺ μακρὰν».

— Μείνατε, ἐπέμεινεν ἡ Ἀγάπη, αἰσθανομένη συγχρόνως μετὰ τῆς ξένης ἀφιπταμένης τὰς ἐλπίδας της.

Ἀλλ' ἡ ξένη ἔμεινεν ἀκαμπτος καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ συζύγου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Πρωτὰν τινὰ ἐκ τινος πλοιαρίου προσορμισθέντος εἰς Πάτμον ἀπεβιβάζοντο δύο ξένοι, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐρχόμενοι μακρόθεν. Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ὁ δ' ἕτερος ἐφαίνετο γηράσκειν προῶς.

— "Ἠλομεν τέλος, Μηνᾶ, εἶπεν οὗτος· μὲ πόσῃν συγκίνησιν πατῶ τὸ χῶμα τοῦτο!

— Καὶ μὲ πόσῃν ἐλπίδα, κύριέ μου! εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Καὶ ὅμως ἔχω ἄσχημα προαισθήματα, φίλε μου. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ χῶμα τοῦτο εἶναι τάφος καὶ οὐδὲν πλέον.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.